

El Pont del Diable de Martorell i el menhir de Palausolità

Martorell

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Martorell

Coordenades:

Latitud: 41.47491
Longitud: 1.93693
UTM Est (X): 411238
UTM Nord (Y): 4592024

Classificació

Número de fitxa 08114 - 10
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Dídac Pàmies Gual
Data de registre de la fitxa: dc., 10/12/2014 - 01:00

Descripció

En una casa molt important de Martorell hi havia una minyona a la qual gairebé tot el dia feien anar a cercar aigua a la font. Aquesta es trobava a l'altra banda del Llobregat, per la qual cosa la pobra serventa havia de travessar el riu per una palanca molt estreta, que fimbregava molt. Molt sovint el riu baixava ple, l'aigua

s'emportava la palanca i aquella noia l'havia de passar a peu amb gran perill de la vida. La pobra prou s'exclamava passar ni un sol dia sense fer-la anar a la font.

Un dia d'una gran riuada, mentre la pobra minyona passava el riu, jurà i perjurà i oferí qualsevol cosa a qui la tragués d'aquell cruel martiri. En arribar a la vorera trobà un home petitó, el qual li digué: "si vols et faré un pont perquè puguis anar a la font amb tota la seguretat i tranquil·litat. Te'l faré aquesta nit, de manera que, demà al matí ja hi podrà passar. Solament, t'exigeixo que, en morir, em donis l'ànima". La pobra serventa, en un gest de desesperació, s'hi avingué, puix ja estava cansada d'aquell martiri.

De seguida que el sol fou post, el dimoni es posà a la tasca, puix que solament pot treballar de nit. Se n'anà al Montseny i amb una sola estibada arrancà unes grans pedres que, a corre-cuita va portar a Martorell, i féu el pont amb gran delit, perquè la feina era llarga i el temps curt.

La minyona va anar a dormir amb certa recança, però no creia possible que el dimoni pogués fer aquell prodigi en una sola nit. Passada la mitja nit no pogué dormir d'inquietud, i en començar la matinada es llevà, tragué el cap per la finestra i veié, sorpresa i horroritzada, que el pont ja estava gairebé llest. Aleshores, espantada, explicà a la mestressa el que li passava.

Aquesta li digué -No t'espantis que ho arranjaré-.

La mestressa anà al galliner i tirà una galleda d'aigua a un gall, el qual es va espantar i tot espolsant-se la mullena, es posà a cantar. Tots els altres galls de la rodalia li contestaren i, d'aquesta manera, el cant va anar corrent moltes hores lluny. Va arribar a Palausolità en el precís moment que el dimoni hi passava carregat amb la darrera pedra per deixar el pont llest.

Quan el dimoni sentí el cant del gall cregué que ja era l'anunci de l'alba, i que tot i haver-se afanyat tant, encara no havia tingut temps d'acabar la seva obra, perdent així la jugada i l'ànima de la minyona. Rabiós va llençar la pedra a terra, la qual quedà ensorrada fins a la meitat.

El poble creu que el Pont del Diable no està acabat perquè hi manca la pedra del menhir de Palausolità.

Observacions:

El menhir de Palau-solità i Plegamans es tracta d'un monument megalític amb diverses interpretacions respecte a la seva funcionalitat. Podria tenir funcions religioses dedicades al culte dels morts o als poders de les divinitats, però també es podria tractar d'una senyalització de límit territorial. Presenta 2,5m d'alçada i es troba disposat verticalment.

Història

L'origen de la llegenda es desconeix, no obstant sabem que el pont, fins la reconstrucció de l'any 1768, s'anomenava Pont de Sant Bartomeu. Aquesta i quatre llegendes més van ser publicades en un calendari de l'any 1983, editat pel Centre d'Estudis Martorellencs, en motiu de la commemoració dels 700 anys de l'obra gòtica del pont del Diable.

Bibliografia

DIAZ SANTILLANA, S. (1951) "Mandoni i el Pont del Diable" a Leyendas españolas. Ed. Ajax. Barcelona.

